

בש"פ 6778/17 - טארק זרו נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6778/17

לפני:

המבקש:

כבוד הרשמת ליאת בנמלך

טארק זרו

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה להארכת מועד

החלטה

1. לפניי בקשה למתן ארכה להגשת ערעור על גזר דין. גזר הדין ניתן בבית המשפט המחוזי בירושלים ביום 2.6.2016, ונגזרו בו על המבקש - אשר הורשע בביצוע עבירות של שוד מזוין בחבורה, עבירות בנשק, כניסה למקום מגורים, כליאת שווא, היזק בזדון ושימוש ברכב ללא רשות - חמש וחצי שנות מאסר בפועל (במצטבר לעונש מאסר נוסף ובניכוי ימי מעצר), עונש מאסר מותנה ופיצוי לנפגעות העבירה.

הבקשה הוגשה כשנה ושלושה חודשים לאחר מועד מתן גזר הדין. לטענת המבקש בעקבות מאסרו אמו חלתה, ובשל כך נקלע הוא למצב נפשי קשה ולחוסר תפקוד אשר גרמו לו "לאבד את מרכיב הזמן". כן טוען המבקש כי לאחר למעלה משנה הוא התעשת ופנה לסניגוריה הציבורית למתן סיוע משפטי, אך זו סירבה לבקשתו, ואילו עורך דין פרטי אין באפשרותו לממן, ועוד נטען כי נעשה על ידו ניסיון להגשת ערעור בספטמבר 2016. המבקש מוסיף וטוען כי העונש שנגזר עליו חמור יתר על המידה בהתחשב בחלקו במעשים, וכי "לכאורה בית המשפט עדיין לא קם מכיסאו למרות חלוף הזמן".

2. לאחר שעיינתי בחומר שלפניי ושקלתי בדבר סבורה אני כי אין מקום להיעתר לבקשה.

הבקשה הוגשה כאמור פרק זמן ממושך ביותר לאחר חלוף המועד להגשת הערעור, והמשוכה הניצבת בפני המבקש להוכיח קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" המצדיק מתן ארכה, היא על כן גבוהה ביותר (ראו בש"פ 8345/13 אגבריה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (5.8.2014)). המבקש לא צלח משוכה זו.

האסמכתאות היחידות שצורפו נוגעות למצבה הרפואי של אמו של המבקש. ואולם מצבה זה של אמו אינו יכול ליתן, כשלעצמו, הסבר לשיהוי הממושך עד מאוד בהגשת ההליך. מוקד הדברים צריך היה להיות במבקש עצמו. אולם לעניין המבקש לא הוכח כי מצבו הנפשי היה כזה אשר מנע ממנו לבצע כל פעולה, ואף לא פורט מהו פרק הזמן הרלבנטי בו לא היה ביכולתו לפעול בשל מצב נפשי נטען זה. המבקש לא הוכיח אפוא כי לא היה באפשרותו להגיש את הערעור במועד הקבוע בדין בשל טעמים שלא היו תלויים בו, או כי פעל בשקידה הראויה במועד הראשון בו יכול היה לעשות כן.

גם טענת המבקש כי נערכה פניה לסניגוריה הציבורית נטענה בעלמא ללא אסמכתא, וכך גם הטענה כי נעשה ניסיון קודם להגשת הערעור לבית המשפט, מה גם שלפי הנטען הפניה לסניגוריה הציבורית נעשתה לאחר למעלה משנה והנסיין להגשת הערעור נעשה כשלושה חודשים לאחר מתן פסק הדין (ועוד יוזכר כי בעל דין המגיש הליך ערעורי נדרש לבדוק כי זה התקבל לרישום ואם לא מדוע).

הנה כי כן, פסק הדין הפך חלוט זה מכבר, וגם בנותני דעתי למהות ההליך שהגשתי מתבקשת ולכך שהמבקש אינו מיוצג, סבורה אני כי לא הרים הוא את הנטל להוכיח כי יש ליתן לו ארכה ממושכת להגשת ערעור כמבוקשו. לפיכך, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ח בחשון התשע"ח (7.11.2017).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת